

Hồi 11

Chạy Khấp Quan Sơn
Quân Vũ Tìm Sư Muội

N hưng Cư Nguyên Phát vốn là một người võ công thâm hậu trong giới võ lâm, suốt đời ngang dọc giang hồ, lừng danh đây đó, ai nghe đến tên cũng phải nể mặt thì dễ gì chịu thất thế trước Quân Vũ.

Lão ta lập tức phản ứng ngay. Thừa lúc Quân Vũ chưa khóa được mạch môn, dùng tay phải búng ra một chưởng, nội lực đột phát, một làn gió mạnh ép thẳng vào ngực Quân Vũ.

Mặc dù được lợi thế nhưng Quân Vũ còn trẻ tuổi, nội lực còn non, lại thiếu kinh nghiệm chiến đấu. Chàng định vận sức cản luồng chưởng phong, nhưng liệu thế không thể cản nổi, liền nhảy lùi ra xa ba trượng. Làn gió vút tới, đánh thẳng vào một gốc cây, gãy tiện.

Quân Vũ may tránh khỏi, nhưng cảm thấy khó thở trước chưởng lực quá nặng nề ấy. May mà chàng lanh lẹ và kịp tránh ra, nếu không đã nát ngũ tạng rồi.

Chàng đứng chưa vững thì Cư Nguyên Phát lại xông đến. Lần này với sức căm giận, Cư Nguyên Phát xuất chưởng càng mạnh hơn. Quân Vũ đã cảm thấy nội lực của đối phương đến đâu rồi, nên tuyệt đối không dám dùng sức chống lại, chỉ có một mặt tránh né.

May mà phép Thiên Cang Chưởng của chàng kỳ diệu, nên mới có thể chịu đựng với lão già này hai mươi chiêu liền.

Cư Nguyên Phát thấy Quân Vũ cứ tránh né và thoát khỏi hai mươi chiêu thế của lão, lão vừa sợ vừa giận, đưa hai tay lên một lúc, thế trước thế sau lần lượt phát vào người Quân Vũ không ngớt. Chỉ nghe hơi gió vu vu, quần áo của Quân Vũ bay phới phới. Chàng hết sức mới thoát được lối đánh Di Sơn Đảo Hải của Nguyên Phát.

Quân Vũ luôn luôn nằm dưới tầm chưởng lực của Nguyên Phát, không làm sao thoát ra được. Chàng muốn bỏ chạy nhưng thật khó vì Nguyên Phát luôn luôn đón đầu đánh toàn những thế độc.

Qua một hồi tránh né, chịu đựng, Quân Vũ cảm thấy như đã đến lúc cái chết kề một bên, mồ hôi chàng chảy ra như tắm, hơi thở không kịp. Chàng đành ninh không thể nào chịu nổi với Cư Nguyên Phát trong mười chiêu nữa.

Đột nhiên, chàng nghĩ đến lời nói của Bạch Vân Phi. Khi Bạch Vân Phi truyền thụ môn Ngũ Hành Mê Tung có nói với chàng “dù bị địch công hãm cách nào, dùng bước Ngũ Hành Mê Tung cũng thoát được.”

Thế thì trong lúc vạn tử nhất sinh này sao chàng không đem môn ấy ra dùng thử.

Nghĩ như thế, Quân Vũ lấy lại được bình tĩnh, vận hết sức mình, thừa lúc Cư Nguyên

Phát không đề phòng, nhảy lên đá vào mặt Nguyên Phát một cái. Bước nhảy của chàng nhanh như điện chớp, và hơi gió ép tới rất mạnh.

Cư Nguyên Phát đang áp đảo Quân Vũ, thấy Quân Vũ bỗng nhiên phản công một đòn rất kỳ diệu, thất kinh nhảy lui ra ba bước. Nhưng sau cái nhảy đó, Cư Nguyên Phát đã lẹ làng tiến tới, tung cả song chưởng đánh ra. Ngờ đâu, Nguyên Phát vừa lộng gió, thì bóng Quân Vũ chớp một cái đã biến đi đâu mất.

Cư Nguyên Phát giật mình, thu tay về, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bóng đen lơ mờ, ánh trăng lơ lửng, mà tung tích Quân Vũ không còn thấy đâu nữa.

Thật kỳ lạ ! Nguyên Phát sững sờ, đứng trố mắt nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ bọn đệ tử Côn Luân có tà thuật ?”

Lão ta đang kinh dị thì đằng sau có giọng cười ha hả, giọng cười rất ngạo nghễ.

Cư Nguyên Phát là kẻ kinh nghiệm chiến đấu, dầu gặp việc lạ lòng cũng vẫn không mất bình tĩnh. Lão ta không thèm quay đầu lại, vận hết nội lực, dùng thế Hồi Phong Nhược Liễu phát ngang ra sau lưng một chưởng thật mạnh. Chiêu thế này đánh ra vừa mau vừa mạnh, dầu là thần thánh cũng không tránh kịp.

Lão ta tưởng người vừa cười đó tất phải nát thịt tan xương. Ngờ đâu chưởng lực của lão phát ra như đánh vào không khí. Đằng sau chỉ có hai gốc cây bị chưởng phong ép tới đổ ngã mà thôi. Ngoài ra không thấy có ai đẩy cả.

Lần này Cư Nguyên Phát lại càng kinh dị hơn, mồ hôi toát ra như tắm, lão tự nhủ:

“Thằng nhỏ này là ma sao ? Cái đấm của mình quét ra sau có sức mạnh đến một trăm tám chục cân, dầu những kẻ võ công cao siêu cũng phải dùng nội lực chống lại, không thể thoát đi kịp, thế mà thằng bé ấy lại thoát được ư ?”

Lòng vừa sợ vừa ngờ, thì một luồng chưởng phong đã từ sau lưng đánh tạt tới. Cư Nguyên Phát lẹ làng nhảy chồm ra phía trước ba trượng để tránh. Đoạn ông ta quay đầu lại thì thấy Quân Vũ đã đứng ngay ngay trước mặt.

Bây giờ Cư Nguyên Phát không còn hung hăng nữa, trố mắt nhìn Quân Vũ hỏi với giọng hần học:

- Phái Côn Luân tự xưng là một phái võ học chính tông trong cửu phái, té ra lời đồn đó rất sai. Ta không ngờ người chỉ giỏi về tà thuật.

Vừa nói Cư Nguyên Phát vừa vận ngầm sức chuẩn bị ra tay để đập chết Quân Vũ. Nhưng Quân Vũ không nói lời nào, mặt hầm hầm đứng im một chỗ như đang thủ thế phòng địch. Thật ra, Quân Vũ đang để tâm luyện môn Ngũ Hành Mê Tung. Môn này huyền cơ diệu ảo vô cùng. Mặc dù chàng có được thông minh nhưng trong thời gian ngắn trước đây cũng không sao lãnh hội hết được.

Lúc này, nhân có đối thủ trước mặt, Quân Vũ được dịp luyện thêm trong thực tế. Chàng đã luyện hơn mấy nghìn lần, mới thông thạo đại khái, mà chàng đã làm cho một đối thủ cừ khôi như Cư Nguyên Phát phải khiếp sợ, thì biết phép Ngũ Hành Mê Tung lợi hại đến bậc nào rồi.

Chàng rất tin tưởng, lấy hết tinh thần vào từng bước một. Trong lúc ấy Cư Nguyên

Phát nói gì chàng cũng chẳng để ý nữa.

Cư Nguyên Phát thấy nét mặt Quân Vũ lăm lì, vừa giận vừa sợ, tung chân phóng tới, một tay thủ thế, một tay đánh ra. Chưởng thế này Cư Nguyên Phát dùng hết mười phần thành lực, sức mạnh như nước vỡ bờ, gió lộng ào ào, cả người lão theo chưởng thế lao vào người Quân Vũ.

Ngờ đâu, Cư Nguyên Phát vừa phóng tới thì Quân Vũ chỉ lắc mình một cái đã biến đi đâu mất dạng.

Trên mấy mươi năm chiến đấu trên giang hồ, Cư Nguyên Phát đã từng chiến thắng cũng như chiến bại, gặp không biết bao nhiêu là cao thủ, nhưng lão ta chưa bao giờ gặp được một kẻ thân pháp kỳ lạ như Quân Vũ.

Chỉ đứng cách có ba thước mà Cư Nguyên Phát đã dùng hết mười phần thành lực trong người vẫn không sao đánh trúng. Còn Quân Vũ cứ lúc ẩn lúc hiện chập chờn như một bóng ma. Như thế này, nếu Quân Vũ dùng độc thủ hạ Cư Nguyên Phát đâu khó gì.

Nghĩ như thế, Cư Nguyên Phát sợ đến toát mồ hôi, thừa một chưởng thế mà lão ta vừa đánh hụt, lấy đà lao mình tới, rồi phi thân chạy luôn, không dám quay đầu lại nữa.

Quân Vũ vừa lấy bước Ngũ Hành Mê Tung đem ra thử nghiệm đã làm cho Cư Nguyên Phát sợ hãi chạy mất, ngay cả lòng chàng cũng cảm thấy thẹn thùng và khó chịu.

Chàng nghĩ thầm:

“Nếu không nhờ Bạch Vân Phi truyền lại môn võ đó, thì đêm nay ta đã bị dập xác dưới chưởng lực của Cư Nguyên Phát rồi. Thế mà trước đây ta lại dám gây chuyện múa men trước mặt Bạch Vân Phi thì thật là một hành động gàn dở.”

Nghĩ đến đây chàng lại tưởng nhớ đến Bạch Vân Phi, e rằng từ nay không còn cơ hội nào để gặp lại Bạch Vân Phi nữa. Chàng ngơ ngẩn một lúc rồi lại cố công luyện bước Ngũ Hành Mê Tung. Lần này chàng tập trung hết tinh thần, vừa luyện vừa nghiên cứu thêm. Do đó, chàng đã tìm ra nhiều lối mới rất bí diệu.

Tập luyện cho đến lúc đã mỏi nhừ, chàng mới ngồi dưới một gốc cây dưỡng sức. Bỗng chàng sực nhớ đến Thanh Loan, tâm hồn như bị một tấm màn đen bao phủ.

Chàng thở dài, lẩm bẩm:

- Thanh Loan ! Thanh Loan còn bé bỏng, đại khờ, nếu có rủi ro bề nào chắc phải thiệt mạng.

Đã nghĩ đến Thanh Loan, Quân Vũ đâu còn muốn tập luyện gì nữa. Chàng nhớ lại lời nói của hai tên bộ hạ của Thiên Long Bang khi nãy đã thố lộ một cách mập mờ, đoán chắc là nàng đã bị người ta bắt rồi. Trước mắt chàng một bầu trời mênh mông, làm sao biết được Thanh Loan lưu lạc về đâu.

Qua một lúc, chàng suy nghĩ:

“Cứ theo võ công của hai tên bộ hạ và lão Cư Nguyên Phát đứng đầu trong Hắc Kỳ phân cuộc thì nếu họ muốn bắt cóc Thanh Loan không khó gì. Ta phải đến Thiên Long Bang cuộc để theo dõi tình hình may ra mới biết được tin tức.”

Chàng vội đứng dậy, toan bước đi, nhưng lại dừng chân lẩm bẩm:

- A ! Mình còn bốn phận đối với sư thúc Ngọc Chánh Tử. Lúc ra đi sư thúc có dặn khuya sớm nội trong đêm nay phải trở về. Nếu mình đến Thiên Long Bang thì không tuân lời sư thúc sao ?

Đắn đo một lúc, chàng lại nhủ thầm:

“Sư thúc hiện nay đã bình yên, chỉ trong mấy giờ đồng hồ nữa là võ công được bình phục. Còn Thanh Loan bị mất tích đã một ngày một đêm, nếu mình chậm trễ e tánh mạng Thanh Loan bị nguy khốn. Thế thì không thể tuân theo lời dặn của sư thúc trở về khách sạn được.”

Chàng vội rút kiếm vạt một miếng vỏ cây bên đường kẻ dấu hiệu của phái Côn Luân, chỉ chiều hướng của chàng đi, rồi lập tức đêm đó một mình đến Kim Bắc tìm sào huyệt của Thiên Long Bang.

Từ nửa đêm cho đến lúc rạng sáng, chàng đã đi quá một trăm dặm. Khi đến một làng nhỏ, chàng dừng chân mua ít thức ăn, rồi lại tiếp tục lên đường.

Chàng hấp tấp như vậy là hy vọng trên con đường từ Diên Châu sang Kim Bắc, chàng có thể bắt gặp Thanh Loan. Vì chàng nghĩ rằng nếu Thanh Loan bị Thiên Long Bang bắt cóc thì trên đường đi, dấu chúng có to gan đến đâu cũng không dám trói Thanh Loan bỏ lên lưng ngựa chở đi. Đường này khách bộ hành rất đông, lại không có đường thủy, thế nào chúng cũng phải bỏ Thanh Loan vào một cỗ xe ngựa phủ kín, mới che mắt được thế gian.

Do đó, chàng có thể dùng thuật khinh thân đuổi kịp.

Ý đã quyết, Quân Vũ không còn chần chờ gì nữa, cố vượt đường đến trước nơi mé sông Chương Giang là chỗ giáp giới giữa đường thủy và đường bộ.

Có điều lòng Quân Vũ lúc này cảm thấy lạnh lẽo quá. Lúc gần Thanh Loan chàng không cảm thấy gì nhưng lúc vắng Thanh Loan, chàng mới rõ lòng chàng không thể thiếu Thanh Loan được.

Chàng chạy suốt một ngày một đêm, tính ra hơn bốn trăm dặm. Bây giờ chàng đã đến Dương Gia Tập, một quận nhỏ ở mé sông Chương giang.

Dương Gia Tập tuy là một trấn nhỏ, nhưng vì nơi trọng yếu, các lộ đều phải xuyên qua, nên hành khách tấp nập, phố xá cũng nhiều. Bên mé sông lại có nhiều khách sạn và tửu điểm để đón khách chờ thuyền. Vì đến đây ai muốn sang đường thủy là phải thuê dò quá giang, mà con đường sang Kim Bắc thì nhất định không tránh khỏi bến dò này.

Quân Vũ sức đã mệt. Chàng thầm tính nếu chúng bắt Thanh Loan chở về Kim Bắc thì đêm nay sẽ đến bến dò này. Chàng tìm một tửu điểm gần bến dò ăn uống nghỉ chân, đồng thời cũng để canh chừng xem có chiếc xe ngựa nào khả nghi đến đó chẳng.

Chàng vào quán, tửu bảo đem ra một lạng thịt và vài ba chung rượu. Vì đã mỏi mệt mấy ngày liền, bây giờ được nghỉ ngơi ăn uống, chàng lấy làm thoải mái.

Chàng ăn chưa xong thì đôi mắt đã sụp xuống, cơn buồn ngủ đến thành tình không còn chịu nổi, chàng gục đầu xuống bàn đánh một giấc ngon lành.

Ngủ được một lúc, chàng giật mình thức dậy, thấy khoé khoắn vô cùng ngoắc tay gọi tửu bảo đến tính tiền.

Tửu bảo nhìn chàng mỉm cười nói :

- Cảm ơn quý khách ! Người bạn của quý khách đã trả đủ tiền rồi.

Quân Vũ nghe nói giật mình nháy dựng lên một cái làm cho tên tửu bảo thất kinh đánh rơi cả bộ đồ trà xuống đất bể nát. Bao nhiêu quan khách ngồi uống rượu bên trong đều ngạc nhiên, ngó lên nhìn chàng.

Quân Vũ thấy vậy cố gắng lấy lại bình tĩnh giả bộ như không có việc gì quan trọng xảy ra, mỉm cười hỏi tên tửu bảo:

- Người ấy lúc ra đi có dặn lời nào chẳng ? Người đó hình dạng thế nào ? Tuổi độ bao nhiêu ?

Người tửu bảo lấy làm lạ nhíu mày đáp :

- Quý khách ngồi ăn không được bao lâu thì người bạn của quý khách vào đây, sao quý khách lại không biết ?

Quân Vũ ôn tồn nói :

- À ! Tại hạ rất có nhiều bạn, chẳng biết người ấy là ai vì vừa rồi tại hạ quá mệt đã vô ý ngủ quên.

- Bạn của ông có lẽ đã ngoài năm mươi tuổi.

Quân Vũ nghe nói mặt lơ láo không hiểu gì cả. Chàng cúi mặt xuống bàn suy nghĩ thì thấy trên mặt bàn còn một bộ ly và một đôi đĩa để đấy, lại có mấy nét chữ ẩn hiện mập mờ.

Cứ xem nét chữ thì Quân Vũ cũng đoán được là người đó đã dùng một thứ nhũn kim cương viết nhẹ lên mặt bàn, nét chữ tuy lợt ạt, nhưng có thể nhìn ra được.

Mấy chữ ấy như sau :

"Mỹ nữ vẫn bình yên ! Cứ an tâm ăn uống."

Bên dưới không ký tên và cũng không có ám hiệu gì.

Thật là rắc rối, làm cho Quân Vũ không hiểu gì cả. Chàng moi óc để xét đoán cũng không thể nào tìm ra người bạn đó là ai.

Mới hai ba tháng gần đây trên bước giang hồ đã đem lại cho Quân Vũ liên tiếp nhiều cuộc gặp gỡ lạ lùng, chàng không thể nào ngờ được.

Chàng nghĩ thầm :

"Người này chẳng khác thần lomh ẩn trong sương mù, để gì hỏi thăm tên tửu bảo mà hiểu được tông tích, chi bằng cứ lặng yên để thủng thỉnh tìm manh mối thì hơn. Cứ theo câu chữ viết trên bàn thì người này đã rõ tai nạn của Thanh Loan rồi. Ta phải theo dõi họ để khám phá.

Chàng liền thò tay vào túi lấy ra một đồng bạc, ngằm vạt nội lực ấn mạnh xuống bàn đẩy qua đẩy lại, xóa các chữ, rồi quay qua nói với tên tửu bảo:

- Đây ! Ta đền cho người bộ đồ trà vừa bị bể, còn thừa lại người cứ cất mà dùng.

Dứt lời chàng bước ra khỏi tửu điếm.

Nơi đây sát với bến đò. Dòng sông Chương Giang sóng bủa rạt rào. Các ghe thuyền đánh cá lũ lượt qua lại như thoi. Quân Vũ đứng đó cho đến lúc mặt trời lặn.

Màn đêm từ từ bao trùm cả cảnh vật, đây đó thấp thoáng ánh đèn. Chàng để mắt nhìn

chừng các nẻo vẫn không thấy bóng một cỗ xe ngựa nào đi qua. Lòng chàng nóng như lửa đốt, óc chàng mơ màng hình bóng của Thanh Loan, và cảm thấy băng khuâng lạnh lẽo.

Chính bây giờ chàng mới cảm thấy cái yêu kiều trong sạch của Thanh Loan đã chiếm trong lòng chàng một địa vị trọng yếu. Mấy tháng qua, ngày đêm sống gần trên nhau, Quân Vũ tưởng như không có tình ý gì với Thanh Loan. Thực ra nếu Thanh Loan không mất tích thì chàng cũng chưa cảm thấy mối tình sâu xa của chàng đối với Thanh Loan đã đến bậc nào.

Chàng mãi đắm đuối trong sầu tư, chân bước đến bờ sông trong đêm khuya lạnh lẽo thì bỗng nghe từ phía xa xa có tiếng bánh xe cộc cạch vọng đến.

Chàng giật mình sức tỉnh, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy ánh trăng rải khắp nơi một màu vàng dịu. Đêm đã về khuya đèn đã ngừng đưa. Khách bộ hành không còn một ai qua lại nữa. Mặt sông chỉ còn nghe tiếng nước chảy ào ào, muôn ngàn ánh sao nhấp nháy.

Quân Vũ đưa tay sờ cây kiếm trên vai, rồi tung chân chạy thẳng về hướng có tiếng bánh xe lăn cộc cạch.

Tiếng bánh xe rõ dần. Đúng là một chiếc xe ngựa đang tiến đến đến phía chàng giữa vòm trời khuya. Chàng vội nép mình núp vào một gốc cây khuất ánh trăng. Qua một lúc không lâu, quả nhiên có một cỗ xe ngựa mui đen, chạy đến thật gấp. Tiếng bánh xe như muốn xé tan màn đêm lạnh lẽo.

Quân Vũ thấy phía trước có một chàng trai đội khăn trắng, tay cầm cương, tay cầm roi quất vào mông ngựa không ngớt, mặc dầu ngựa đã phi hết sức nhanh. Đến bến đò, đột nhiên chiếc xe dừng lại. Chàng trai đội khăn trắng lấy trong túi ra một chiếc sừng trâu, đặt lên môi thổi mấy tiếng lạ lùng. Sau đó, hấn lại nhảy xuống xe, lần bước ra mé sông, đưa mắt nhìn trên mặt sóng như chờ đợi một tin tức gì.

Quân Vũ lắng tai nghe, thấy chiếc xe ngựa đó có phủ tấm màn che bốn mặt, và bên trong phát ra vài tiếng rên rỉ.

Chàng nóng lòng thở dài lẩm bẩm :

"Đúng rồi ! Chúng đã bắt cóc Thanh Loan bỏ vào xe, chở đến đây định chờ thuyền sang sông. Cơ hội đã đến, ta không kịp thời giải thoát cho Thanh Loan còn đợi lúc nào."

Chàng liền rút kiếm, nhảy đến bên chiếc xe ngựa dùng mũi kiếm rạch tấm màn ra. Nhưng vừa thấy mặt người bên trong chàng lại sững sờ lùi ra một bước. Trong xe không phải Thanh Loan, mà là hai tên đại hán, mặt mày thô kệch, đang bị thương nặng nằm thở thoi thóp. Chúng thấy Quân Vũ rạch màn, đưa mắt nhìn, rồi lại từ từ nhắm mắt lại.

Trong lúc đó, chàng trai đội khăn trắng đã nhảy vút đến sau lưng Quân Vũ, đưa tay chặt mạnh vào gáy Quân Vũ một đòn thực mạnh, sức gió lộng ào ào.

Quân Vũ nghe tầm chưởng lực, biết không phải tay vừa, liền nhảy sang một bên né tránh, rồi ôn tồn hỏi:

- Mấy người này có phải bộ hạ của Thiên Long Bang chăng ?

Giọng hỏi của Quân Vũ có vẻ chừng chạc và uy nghi, khiến cho người đội khăn trắng không rõ là bạn hay thù, vội dừng tay hỏi lại :

- Đúng vậy ! Còn tôn huynh là ai ?

Quân Vũ không đáp, nhìn thoáng qua hai người kia hất hàm hỏi :

- Hai người trên xe vì sao lại bị thương ? Còn người mà các người áp giải ở đâu ?

Câu nói của Quân Vũ có vẻ như trên khiển trách, khiến cho người bị khấn trắng ái ngại, không biết Quân Vũ là ai.

Vì Thiên Long Bang vốn có nhiều thuộc hạ rải khắp chốn Giang Nam, cả hai mặt thủy, bộ đều đông, đến nỗi nhiều người cùng trong bang mà không hề biết mặt nhau.

Nghe Quân Vũ hỏi như thế người bị khấn trắng ngỡ chàng là bậc cao cấp nên lễ phép thưa:

- Người chúng tôi áp giải đã bị kẻ cướp đoạt mất rồi. Chúng tôi cố sức kháng cự nên bị thương. Tôn huynh có phải là người trong Bang phái đến để tiếp cứu chúng tôi không ?

Người bị khấn trắng vừa nói, vừa đưa tay lên trời, hai ngón tay giữa cong lại, đồng thời lại cúi đầu chào Quân Vũ.

Đây là ám hiệu đặc biệt của Thiên Long Bang để biểu thị cấp bậc và địa vị. Quân Vũ đâu hiểu được, cứ đứng tần ngần ra đấy.

Người bị khấn trắng biết đã lầm, giận dữ nạt lớn :

- Thằng con nít ! Người dám qua mặt ta hả ! Dám lấy vải thưa che mắt thánh ?

Dứt lời, hắn đưa tay tổng mạnh vào mặt Quân Vũ. Quân Vũ nhận thấy người đó đã bị thương một cánh tay, nhưng còn xuất thế rất lanh lẹ.

Chàng không dám khinh thường, vội tránh ra một bên, rồi đưa ngay trường kiếm, nói:

- Tại hạ thật không phải là người của Thiên Long Bang, nhưng cũng không phải kẻ thù. Tại hạ chỉ muốn đến đây hỏi thăm một tin tức.

Người bị khấn trắng thấy Quân Vũ xuất chiêu không phải tầm thường. Tay trái hắn lại bị thương, trên xe hai đồng bọn tính mạng như chuông treo sợi chỉ, việc giao đấu tất không lợi. Hắn liền ngừng tay vừa cười vừa nói:

- Tôn huynh muốn hỏi gì xin cứ nói.

Quân Vũ hỏi:

- Các người đã tuân lệnh Thiên Long Bang áp giải đến đây một cô gái đẹp, nhưng cô gái đó bị người ta cướp mất phải không?

Người bị khấn trắng nhìn Quân Vũ rồi gật đầu nói:

- Đúng vậy !

Quân Vũ biến sắc mặt hỏi tiếp:

- Thế thì kẻ nào đã cướp giật cô gái đó.

Người bị khấn trắng đáp:

- Chúng tôi nào biết kẻ ấy là ai ?

Quân Vũ hậm hực hỏi nữa:

- Người ấy hình dáng ra sao ? Chạy về hướng nào ?

Người bị khấn trắng thấy Quân Vũ cứ hỏi phăng tới, mỗi lúc một gắt gỏng hơn, trợn mắt nói:

- Chúng nó là hai vị hòa thượng, còn việc chúng chạy về hướng nào chúng tôi không

rõ.

Quân Vũ lòng nóng như lửa đốt, nghe nói tức giận nạt lớn:

- Tại sao Thiên Long Bang lại muốn bắt cóc cô gái đó. Hãy nói mau !

Người bịt khăn trắng cũng nổi nóng, không nhịn:

- Bắt cóc thì sao ? Người dám đến Thiên Long Bang chất vấn chẳng ?

Quân Vũ cười nhạt, nói:

- Cư Nguyên Phát là người Hắc Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang, ta đã gặp qua rồi. Tài năng lão ấy cũng không có gì đáng sợ. Còn Bang Chủ Thiên Long Bang cũng không phải là kẻ mình đồng da sắt, ta sợ gì mà chẳng dám đến đó. Tuy nhiên, các người bắt cóc người đã bị kẻ khác cướp đi rồi. Ta còn đến Thiên Long Bang làm chi nữa. Lẽ ra ta đánh các người cho nát xương để hả giận nhưng lại thấy các người đang bị thương nên không nỡ xuống tay.

Quân Vũ vừa nói đến đây thì dưới dòng sông bỗng có tiếng chèo khua nước. Một con thuyền nhỏ cập bến. Tiếp đó bốn tên đại hán mặc áo cộc nhảy lên bờ, trong chớp mắt họ đã đến trước mặt Quân Vũ.

Người bịt khăn trắng thấy có đồng bọn đến tiếp ứng, tinh thần phấn khởi lên, chỉ tay vào mặt Quân Vũ nói:

- Người là đứa con nít, luyện tập được bao nhiêu công phu mà dám khoe khoang phách lối. Cư Nguyên Phát làm Hắc Kỳ phân cuộc, võ nghệ tuyệt luân, người dám đỡ ba chiêu của ông ta chẳng ? Người dám nói bừa mà không biết thẹn.

Quân Vũ đã biết rõ Thanh Loan vừa rồi bị Thiên Long Bang bắt cóc, giờ đây lại bị bọn thủ hạ của chúng nói khích, nên lòng chàng đỏ lửa, nạt lớn:

- Vậy thì các người ra đây thử sức xem.

Nói vừa dứt lời Quân Vũ đã tung trường kiếm dùng thế Phân Quang đâm tới năm người. Mũi kiếm như gió lộng, vèo vèo như điện chớp. Đó là một tư thế trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm, một môn ưu tú nhất của phái Côn Luân.

Năm người kia chỉ là những tay thủ hạ tầm thường của Thiên Long Bang, làm sao chống cự nổi. Không ai bảo ai mà cả năm người đều lúi ra một lượt, cách xa Quân Vũ năm bước.

Quân Vũ thu kiếm lại, nói với năm địch thủ:

- Việc bắt cóc sư muội ta chắc không phải các người tự chuyên. Các người chỉ là những kẻ thừa hành, sotaì nghệ thì cũng chẳng hơn gì sư muội ta đâu. Việc này ta phải điều tra kỹ càng xem sao, rồi sẽ thanh toán ân oán sau.

Ngừng một lúc, Quân Vũ lại đưa kiếm chỉ vào mặt người bịt khăn trắng nói:

- Ta thấy các người bị thương khá nặng, có nói cũng chẳng ích gì. Ta hỏi các người người cướp sư muội ta đi về hướng nào. Nếu nói thật thì ta tha mạng, bằng dối trá đừng trách ta độc ác.

Người bịt khăn trắng thấy thế kiếm của Quân Vũ khá đặc dị, trong lúc hấn đang bị thương một cánh tay, còn bốn người kia đều là kẻ non nớt, nếu tranh đấu tất bọn hấn phải thiệt mạng. Vì vậy hấn đổi giận làm lành đáp:

- Người đã cướp cô gái áo đỏ đó đúng là hai tên hòa thượng. Còn họ đi về hướng nào chúng ta thật không biết. Nếu ta muốn nói láo với người thì nói bậy một hướng nào đó cũng được, hà tất phải nói như vậy. Vả lại ta nói láo với người để làm gì ? Thiên Long Bang có bao giờ sợ ai đâu mà phải nói láo ? Cô gái ấy nếu là sư muội của người thì cũng mặc kệ, một khi bang cuộc ta đã cố bắt thì đâu có ai cướp giật, bang cuộc ta cũng nhất định phải tìm lại cho được.

Quân Vũ thở dài, nén giận hỏi:

- Các người bị người ta đánh cướp cô gái ấy tại đâu ?

Người bịt khăn trắng trở tay về phía tây bảo:

- Cách đây ba mươi dặm có một cái gò hoang, ở đó chôn rất nhiều mồ mả. Chúng ta đã qua một trận chiến đấu với kẻ cướp ở khu nghĩa địa ấy. Nếu người có gan thì cứ đến đó xem thử.

Quân Vũ cho lời nói người ấy là thật, liền lập tức lên đường lần về hướng Tây. Chàng chạy như tên bắn, chỉ chốc lát đã vượt hơn ba mươi dặm. Quả thật, bên đường có một nghĩa trang, cây cối rậm rạp. Chàng nương theo ánh trăng, đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Quang cảnh thật lạnh lùng. Từng nắm mồ hoang nhô lên ẩn hiện dưới những gốc cây tùng màu đen sậm. Những gốc cây chập chùng như muôn ngàn bóng ma đang sừng sững trong cõi thâm u. Cái cảnh quạnh vắng ấy khiến người ta cho đó là một thế giới ma quỷ chứ không phải thế giới của loài người.

Nhìn kỹ bên đường, Quân Vũ nhận thấy có nhiều vết máu, cây cỏ bị đập ngã, chứng tỏ nơi đây vừa trải qua một cuộc tử chiến khùng khiếp.

Chàng nhìn trăng thở dài lắm bầm;

- Thanh Loan đã bị chúng cướp giật nơi đây và bắt đi rồi. Nhưng chúng dẫn nàng đi đâu ? Hai vị hòa thượng kia là ai ? ở chùa nào ? Ôi ! Trời cao đất rộng, trong thế gian biết bao nhiêu là chùa chiền, làm sao tìm ra cho được hai tên ác tăng đã bắt cóc Thanh Loan.

Dẫu Quân Vũ là người thông minh quán thế thì trong hoàn cảnh này cũng không có phương pháp nào có thể làm sáng tỏ một tia hy vọng được. Chẳng lẽ chàng phải lê gót khắc mặt đất, tìm hết chùa chiền để tìm hai tên ác tăng đó ?

Chàng suy nghĩ mãi, đầu óc rối loạn, bao nhiêu sầu nhớ dâng lên trong tâm khảm, chàng sững sờ đứng giữa nghĩa trang vắng lạnh cả hàng giờ mà vẫn không hay biết gì cả. Chàng ngẩng đầu nhìn trăng, thấy vầng trăng mơ màng giữa khoảng trời xanh chẳng khác nào một chiếc thuyền con trôi trong bể cả.

Bỗng nhiên từ xa vọng lại một tiếng kêu lạc loài của giống chim ăn đêm. Tiếng kêu nghe bi thảm quá, nhưng cũng làm cho chàng sức tỉnh, nhìn lại toàn thân chàng ướt đầm hơi sương, và trời đã hết canh năm, bóng bình minh sáng rực ở chân trời.

Chàng định đến Kim Bắc để tìm Thanh Loan, nhưng ý định ấy bây giờ không còn nữa, vì chàng biết Thanh Loan không còn ở trong tay Thiên Long Bang rồi. Thế thì bây giờ chàng phải đi đâu? Tìm đâu ? Trời đất rộng thênh thang, con người chỉ là một hạt cát trong cái vũ trụ bao la. Thanh Loan mất tích để gì tìm được?

Càng nghĩ ngợi càng thêm buồn nhớ, bất giác chàng thở ra một hơi dài, đôi dòng lệ rướm rướm chảy xuống má. Tình sầu như cuộn tơ, muôn nghìn u hận.

Trong lúc Quân Vũ đang vương bận tình sầu thì trong cơn gió thoảng, chàng cảm thấy như có tiếng thở dài của kẻ nào đưa đến. Tiếng thở dài cũng náo nức không kém tiếng than thở của chàng làm cho chàng thất kinh toát mồ hôi lạnh. Chàng quay lại nhìn, chỉ thấy trong đám mờ hoang, từng luồng gió thổi đến, cây cỏ xạc xào như đang than thở cho cảnh âm u lạnh lẽo đó.

Chàng toan ngoảnh mặt đi nơi khác thì chợt thoáng thấy nơi một tấm bia đá phát phới một vật gì trắng toát. Chàng lập tức chạy đến.

Té ra đó là một chiếc khăn tay, kẻ nào đã dè lên một viên đá, và trong khăn lại có viết mấy dòng chữ để lại như sau:

“Vì tôi quá ỷ lại nên sư muội bằng hữu bị rơi trở vào tay kẻ thù. Việc này chính tôi cũng đang rối trí. Trước cảnh sương khói mịt mờ, tung tích người đẹp không rõ về đâu. Tuy nhiên, tôi dự đoán bọn thổ phỉ bang đồ này có lẽ vì mê sắc đẹp mà bắt người. Sư muội bằng hữu là một con phụng hoàng trong thế gian này, ước mong gặp dữ trở nên lành. Nếu chúng dám xúc phạm đến người đẹp, làm cho người đẹp phải ngậm hờn, thì tôi hứa sẽ ra tay thanh trừng bọn chó sói đó để tạ lỗi. Bằng hữu nên chú trọng lấy thân.

Trong vòng một tháng, tôi sẽ báo tin lành.”

Chữ tuy viết đẹp, nhưng nét rất láu, chứng tỏ tâm hồn người viết cũng đang rối loạn lắm.

Quân Vũ đọc đi đọc lại mấy lần, càng đọc càng thấy sợ hãi. Mấy chữ “làm cho người đẹp phải ngậm hờn” chẳng khác nào những than lửa hồng đốt vào con tim của Quân Vũ.

Chàng cắn răng trợn mắt, nhét chiếc khăn vào túi áo, cũng không tìm hiểu lai lịch tấm khăn ấy làm gì, co chân chạy thẳng ra khỏi nghĩa trang. Nhưng chạy độ bốn năm dặm chàng lại ngừng bước, tự hỏi:

“Ta đi về đâu bây giờ?”

Hỏi mà không thể trả lời, nên chàng lại trợn mắt đứng đó như một con gà gổ. Bây giờ, mặt trời dần dần lên cao, ánh nắng dịu dịu chiếu xuống ngập tràn cả vũ trụ. Cảnh hãi hùng của đêm khuya đã biến mất. Chàng bình tĩnh nhìn quanh tìm phương hướng, bỗng nhiên chàng đánh thót một cái.

Chẳng biết một lão già tóc dài bạc trắng đã đứng bên chàng tự lúc nào rồi.

Lão già đó đối với Quân Vũ không lạ lùng gì, chính là Đặng Như Long, một cao thủ trong Thiên Long Bang mà chàng đã gặp trước đây trên Động Đình Hồ.

Đàng sau Đặng Như Long cách chừng ba trượng lại có hai đại hán, lưng đeo kiếm, tay dắt ngựa, lần bước đến.

Quân Vũ lạnh nhìn, thầm nhủ:

- Mình quá ỷ sâu làm cho tình thần u tối. Người ta đến sát bên mình, mà mình cũng không biết. Nếu họ là địch thủ thì việc hại mạng mình thực không khó. Mình đã mang trọng trách của sư phụ, bảo vệ cho sư thúc. Nếu có bề nào thì lấy ai cứu mạng Thanh Loan, và còn

làm nhục sư môn, mang tiếng bất kính đối với sư phụ nữa.

Nghĩ đến đây, Quân Vũ lập tức nén lòng, ép tâm sự vào tâm khảm, gượng cười nói với Đặng Như Long:

- Thiên Long Bang tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, có lý nào lại làm những hành vi hèn mạt mà không ân hận với lương tâm. Lão tiền bối đến đây có phải dụng ý bất văn bối nữa chăng?

Đặng Như Long nghe nói, hàm râu vểnh lên, cau mày đáp:

- Mã thiếu hiệp nói như thế là ý gì vậy ? Trước đây lão phu theo đuổi phái Côn Luân là điều bất đắc dĩ, do lệnh của Bang cuộc rất nghiêm, không thể làm trái đi được. Nay Quy Nguyên Mật Tập đã rõ ràng, ai cũng biết là vật giả, nên ân thù giữa hai bên cũng theo đó mà tiêu tan rồi. Mã thiếu hiệp vì đâu lại tỏ lời hằn học đối với lão phu như vậy ?

Quân Vũ mỉm cười nói:

- Trong quý bang cuộc, người nào diện mạo cũng phương phi, ăn nói ra bề anh kiệt, nhưng kể về hành động thì lại đê tiện quá sức. Nếu quý bang đã xóa bỏ hết thù hằn về Quy Nguyên Mật Tập thì tại sao mới tinh sương đã cưỡi ngựa đến nơi hoang vắng này làm gì ?

Đặng Như Long vươn to đôi mắt, lạnh lùng nhìn Quân Vũ nói:

- Mã thiếu hiệp đã dấn thân trên giang hồ, ăn nói phải dè dặt. Dấu Côn Luân Tam Tử, kẻ bề trên của Mã thiếu hiệp, đối với lão phu cũng chưa dám buông lời khách khí như vậy. Lão phu đến đây là vì đêm vừa rồi có kẻ cướp đoạt mất phạm nhân, đánh bốn tên thủ hạ trong bang bị thương, nên lão phu mới phải truy tầm, không ngờ lại gặp Mã thiếu hiệp.

Đặng Như Long ngừng một lúc lại nói tiếp:

- Đêm hôm qua bộ hạ của Thiên Long Bang có gặp nơi bến Chương Giang ở Dương Gia Tập một người mang kiếm, người đó có phải là Mã thiếu hiệp chăng?

Quân Vũ đáp:

- Đúng vậy ! Chẳng hay quý bang cuộc đã đi bắt ai vậy ? Đặng lão tiền bối có biết chăng?

Đặng Như Long lắc đầu:

- Cứ theo lời của bộ hạ Thiên Long Bang báo lại thì người đó là một cô gái trẻ tuổi. Lão phu chỉ biết thế thôi. Vì đây là lệnh của Hồng Kỳ phân cuộc, muốn bắt nàng đưa về Kim Bắc. Còn lý do thì lão phu chưa rõ. Chẳng ngờ đêm vừa rồi nàng đó bị kẻ cướp đoạt mất...

Đặng Như Long nói chưa dứt câu thì mặt Quân Vũ đỏ bừng. Chàng nạt lớn:

- Sư muội của văn bối mới bước vào giang hồ, chưa hề gây thù oán với ai. Thế thì quý bang bắt cóc một cô gái ngây thơ như vậy với dụng ý gì ?

Đặng Như Long vừa ngơ ngác, vừa sợ hãi hỏi:

- Sao ? Phạm nhân của Hồng Kỳ phân cuộc lại là sư muội của Mã thiếu hiệp ư ?

Quân Vũ thấy vẻ mặt của Đặng Như Long đờm vẻ ngạc nhiên và thành thật nên dịu giọng nói:

- Đúng nàng là sư muội văn bối, cô gái mà Đặng lão tiền bối đã gặp trên Động Đình

Hồ hôm ấy. Nàng tên là Lý Thanh Loan.

Đặng Như Long dậm chân, trợn mắt nói:

- Chuyện này lão phu thật không hiểu nội tình ra sao cả. Nhưng lão phu đoán chắc phải có nguyên nhân. Bởi vì đây là một nghiêm lệnh của Hồng Kỳ phân cuộc, không phải do kẻ thủ hạ làm bậy. Hồng Kỳ phân cuộc đã ra lệnh cho khắp các đồ đệ từ trên bờ dưới nước phải bố trí bao vây kia mà.

Quân Vũ tức giận nói:

- Nhưng bắt nàng để làm gì ? Sư muội của văn bối là một cô gái thuần khiết ngây thơ, chưa hề gây thù oán với ai, thì kẻ bắt nàng chỉ là kẻ có tà ý.

Đặng Như Long biến sắc mặt nói:

- Quy luật của Thiên Long Bang cấm ngặt việc dâm dật. Hồng Kỳ phân cuộc là kẻ đứng đầu điều khiển một bộ phận trong bang lẽ nào có thể vi phạm qui luật mà làm chuyện đó. Mã thiếu hiệp nghĩ như thế thật sai lầm.

Quân Vũ quá tức giận, nghĩ thầm:

“Lão Hồ Nam Bình đứng đầu Hồng Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang, tiếng tăm vang dội trong giang hồ đã mấy mươi năm nay, có lý đâu lão làm chuyện đê hèn như vậy ? Nhưng nếu không làm chuyện đê hèn thì lão ra lệnh bắt Thanh Loan đưa về Kim Bắc để làm gì ? Thanh Loan chỉ là một cô gái ngây thơ, từ nhỏ đến giờ mới bước ra khỏi chùa Hoa Lâm lần đầu ? Chỉ có Hồ Nam Bình tính việc tà dục mới ra lệnh bắt Thanh Loan mà thôi.”

Chàng cứ nghĩ đi nghĩ lại như vậy mà chưa biết cho thế nào là phải.

Đột nhiên, chàng nghĩ đến Bạch Vân Phi, lúc gặp mặt nơi Phan Dương Hồ, Bạch Vân Phi có nói với chàng là “Tô Phi Phụng quyết không chịu đau khổ mãi trong lòng. Nàng có thể dùng nhiều cách để gây rối bởi tình yêu...” Mà Tô Phi Phụng là ái nữ của Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải, hiện giờ làm Bang Chủ của Thiên Long Bang. Thế thì có lẽ Tô Phi Phụng đã lập mưu bắt cóc Thanh Loan rồi...

Với ý nghĩ này, Quân Vũ cho là mười phần không sai một. Chàng căm hận, cắn răng, nhón cao chân lên, nói với Đặng Như Long:

- Đúng rồi ! Đúng là mưu của con quỷ nhỏ đó.

Đặng Như Long thấy Quân Vũ đứng sững sờ suy nghĩ một lúc, rồi lại nhón chân nói một câu mà ông ta không hiểu ý nghĩa ra sao cả, nên nhíu mày hỏi lại:

- Mã thiếu hiệp ! Mã thiếu hiệp nhận thấy lão đối xử với Mã thiếu hiệp có thành thật chăng ? Lão phu đã nhờ sư phụ của Mã hiệp cứu thoát mới còn sống được mấy mươi năm thừa trên mặt đất này, đến nay lão phu vẫn chưa gặp cơ hội báo đáp. Bây giờ Mã thiếu hiệp chưa vội tìm hiểu lý do bốn bang bắt cóc sư muội làm gì, mà nên gấp rút tìm hiểu dấu vết của sư muội để kịp thời giải cứu là hơn.

Quân Vũ thở dài nói:

- Tình của Đặng lão tiên bối đối với văn bối rất tốt, lời của Đặng lão tiên bối dạy văn bối rất phải. Nhưng hiện giờ văn bối đã được tin hai tên ác tăng nào đó bắt cóc Thanh Loan, thì văn bối chỉ còn có cách dò hỏi các chùa chiền để tìm nàng mà thôi.

Đặng Như Long mỉm cười bảo:

- Như vậy cũng được. Nhưng Mã thiếu hiệp một người một kiếm, vượt cho hết hang cùng ngõ hẻm để tìm Thanh Loan là một chuyện rất khó khăn, chưa biết đến bao giờ mới gặp được. Theo ý lão phu thì nên dùng phương tiện này. Hiện nay các thuộc hạ của Thiên Long Bang trải khắp đó đây như một màn lưới nhện. Mỗi việc lạ ở các nơi có thể truyền về trong nháy mắt khắp miệt Giang Nam vạn dặm này. Mã thiếu hiệp nên theo lão phu. Lão phu sẽ vì Mã thiếu hiệp mà hỏi thăm tin tức này cho.

Quân Vũ thấy Đặng Như Long nói có lý và thành thật nên gật đầu ưng thuận. Vả lại ngoài phương pháp này, Quân Vũ không còn tìm được một phương pháp nào ưu tú hơn.

Chàng sắp sửa theo gót Đặng Như Long thì đằng xa có một con tuấn mã cất vó chạy đến như một vệt khói. Con ngựa phóng đi rất nhanh, hiện rõ trong không gian như một cái bóng mờ.

Loáng mắt nó đã đến gần Quân Vũ.

Chàng dừng bước, trố mắt nhìn. Đúng là một con thần mã. Sắc lông màu đỏ có điểm bạc, bờm dài ba thước, chân cao. Trên lưng một chàng trai tuấn tú, mình mặc áo màu vàng lợt, lưng thắt dây nịt bằng lụa trắng, khuôn mặt đầy đặn, da trắng như tuyết, môi đỏ như son, mũi cao, miệng rộng, nhưng chỉ có đôi mắt hơi nhỏ, tay áo xoắn lên để lộ bốn chiếc vòng vàng sáng chói.

Chàng thiếu niên này đẹp thì đẹp, nhưng thiếu phong độ anh hùng. Nếu đem so với Quân Vũ thì Quân Vũ có vẻ anh hùng ẩn dật, còn chàng trai đó lại nặng nét phong lưu.

Chàng thiếu niên đến trước mặt Quân Vũ ghì ngựa lại. Hai người đưa mắt nhìn nhau một lúc, thì chàng trai áo vàng nháy xuống đất, chấp tay nói với Đặng Như Long:

- Đặng lão lại đến trước ta một bước. Bốn bang bị cướp mất nữ phạm có tìm ra được manh mối nào chưa ?

Quân Vũ nghe chàng trai ấy gọi Thanh Loan là nữ phạm, lòng như đốt, không đợi Đặng Như Long kịp trả lời, cười nhạt nói:

- Quý bang chẳng qua là một tổ chức giang hồ, không lý không theo mệnh lệnh của triều đình? Giữa ban ngày dám bắt cóc con gái còn gọi người ta là phạm nhân. Tại hạ chẳng biết người bị bắt đó đã phạm về tội gì ?

Chàng trai áo vàng đỏ mặt, đưa tay rút cây Kim Hoàn Kiếm ra, chỉ vào mặt Quân Vũ nạt lớn:

- Người là ai mà dám hỗn láo như thế ?

Quân Vũ thấy thanh kiếm của chàng trai đó hơi lạ. Hình dáng thì giống kiếm, nhưng gần ở chỗ tay cầm có thêm ba cái vòng vàng treo lủng lẳng. Dưới ánh sáng, lưới kiếm và vòng vàng chói ngời lên. Mũi kiếm lay động thì ba chiếc vòng vàng đó đánh vào nhau kêu leng keng.

Trong tiếng kêu ấy, Quân Vũ cảm thấy như có một điệu nhạc trỗi lên, làm cho Quân Vũ ngạc nhiên không ít.

Quân Vũ biết người ấy tuy nhỏ tuổi, đẹp trai, nhưng có một bản lĩnh không phải tầm

thường, liền lui ra một bước, và rút kiếm thủ thế.

Đặng Như Long vội vã bước đến giữa, nhìn hai người, tươi cười nói:

- Xin hai vị dừng tay ! Trên giang hồ có câu “bất tri giả bất tội.” Hễ không biết nhau thì lời nói mịch lòng nhau là việc thường. Lão phu xin đứng ra giới thiệu để đôi bên thông cảm.

Ông ta chỉ vào Quân Vũ nói với chàng trai áo vàng:

- Đây là Mã Quân Vũ, đại đệ tử của Huyền Thanh đạo trưởng thuộc phái Côn Luân.

Rồi ông ta quay đầu lại, trở vào chàng trai áo vàng, mỉm cười nói với Quân Vũ:

- Còn đây là Kim Hoàn Nhị Lang Tô Hùng, con trai của Tô Bang Chủ Thiên Long Bang.

Tô Hùng quay nhìn Đặng Như Long hỏi:

- Thiên Long Bang chúng ta vừa bắt người con gái đó là ai ? Tại sao nói đến người con gái đó lại làm cho người này giận dữ như vậy.

Đặng Như Long nói:

- Hồng Kỳ phân cuộc ra lệnh bắt thiếu nữ đó chính là sư muội của Mã thiếu hiệp này.

Tô Hùng thu Kim Hoàn Kiếm về, cau mày nói:

- Sao ? Chúng ta lại bắt cóc nữ đệ tử của phái Côn Luân ?

Đặng Như Long đáp:

- Lão phu không được rõ. Nhưng theo lời của Mã thiếu hiệp thì thiếu nữ đó là sư muội của Mã thiếu hiệp.

Quân Vũ cũng giắt kiếm vào lưng nói tiếp:

- Tại hạ từ Diên Châu bôn ba đến đây nào phải chuyện đùa. Nếu không phải sư muội của tại hạ thì tại hạ đã không phải khổ nhọc đến thế.

Đặng Như Long lắc đầu nói:

- Lão phu chỉ tiếp được lệnh của Hồng Kỳ phân cuộc là phái người tiếp ứng để áp giải một thiếu nữ, còn nguyên nhân tại sao phải bắt thật là lão phu chẳng hề hay biết.

Tô Hùng cảm thấy như trong người có một cái gì lằm lổ, chấp tay xá Quân Vũ một cái và nói:

- Thế thì tiểu đệ đã trách lầm Mã huynh. Xin Mã huynh chớ giận.

Đoạn chàng trình trọng nói tiếp:

- Thiên Long Bang của chúng tôi tuy là một tổ chức giang hồ nhưng có một uy lực rất nghiêm. Kẻ nào giết lầm một người lành thì kẻ đó tất phải bị trừng trị. Hồ trưởng lão nắm quyền Hồng Kỳ phân cuộc chắc không bao giờ làm sai qui luật. Việc này đúng hay sai bây giờ chưa thể nào biện luận nổi, xin Vũ huynh tha cho tiểu đệ cái tội không thể đoán được đó. Nhưng dầu trái phải, chẳng bao lâu cũng sẽ biết.

Quân Vũ thấy Tô Hùng ăn nói điềm đạm, nhã nhặn lòng cũng khâm phục.

Tô Hùng lại nói tiếp:

- Buổi sáng nay, tiểu đệ nghe tin bộ hạ cấp báo rằng bốn bang bị cướp tại nơi này nên vội vã chạy đến xem thử. Bây giờ nếu Mã huynh muốn truy vấn sư muội thì chỉ có cách

là theo chúng tôi về phân cuộc để hội kiến với Hồ trưởng lão, người cầm đầu Hồng Kỳ phân cuộc mới rõ nổi trắng đen. Nếu cần, tiểu đệ sẽ giúp Mã huynh bắt buộc Hồ trưởng lão phải tìm cho ra sư muội của Vũ huynh để giao trả lại.

Quân Vũ nghe Tô Hùng nói rất có cảm tình và hợp lý, nên chàng chẳng chút nghi ngờ, gục đầu nói:

- Tô huynh nói rất phải ! Muốn truy tầm sư muội tại hạ, hiện nay chỉ còn có cách là nhờ vào sự giúp đỡ của quý bang cuộc mà thôi. Tại hạ nguyện tuân theo lời chỉ dẫn của Tô huynh.

Tô Hùng mỉm cười nói:

- Mã huynh quá khiêm tốn. Nếu Mã huynh không chê tiểu đệ là kẻ dốt nát thô lậu thì chúng ta cùng nhau kết nghĩa kim bằng.

Quân Vũ then thùng nói:

- Vừa rồi tiểu đệ nóng tính đã dùng lời lẽ xúc phạm đến Tô huynh. Tô huynh có thể tha thứ chotội đó chăng ?

Dứt lời, Quân Vũ lại cúi đầu xá dài một cái, làm cho Tô Hùng bối rối.

Tô Hùng liền cúi đầu chào trả lễ, rồi tươi cười nói:

- Khi này tiểu đệ cũng đã trách mắng Mã huynh, đó cũng là một cử chỉ nông nổi. Mã huynh đã không bắt tội mà còn thủ lễ như vậy làm cho tiểu đệ thêm thẹn.

Đặng Như Long đứng một bên, thấy hai chàng thiếu niên ban nãy hầm hầm mặt giận, suýt đánh nhau, bây giờ lại biến thành một đôi bạn thân mật chẳng khác tâm giao, lấy làm thích chí cười lớn nói:

- Hai vị đều có khí phách anh hùng và trọng nghĩa, thật trong đời ít kẻ bì. Tuy nhiên nơi đây không phải là chỗ chúng ta trò chuyện lâu dài được. Vậy xin mời về Dương Gia Tập, tại bến Chương Giang, lão phu có ghe lớn chờ sẵn, chúng ta cùng nhau vui chung ly rượu gọi là tình sơ ngộ. Hơn nữa, ở đấy chúng ta có thể truyền lệnh cho bộ hạ tỏa ra khắp vùng truy tầm tin tức về sư muội của Mã thiếu hiệp.

Dứt lời, Đặng Như Long phất tay áo một cái. Hai tên đại hán ở đằng sau vội vã dắt hai con ngựa đem đến, yên cương đã sẵn.

Đặng Như Long mời Quân Vũ lên lưng một con, rồi ông ta cũng nhảy lên lưng một con, ra roi hướng về bến đò Chương Giang.

Quân Vũ muốn chờ Tô Hùng cùng đi. Đặng Như Long quay lại nói:

- Con Xích Vân Truy Phong của Tô công tử một ngày chạy nghìn dặm. Chúng ta cần phải đi trước mới kịp.

Quân Vũ và Đặng Như Long kẻ trước người sau, phóng ngựa chạy rất nhanh.

--- oOo ---